

працівників дипломатичної та консульської служби; відповідальність за невиконання або неналежне виконання службових обов'язків.

Список використаних джерел:

1. Авер'янов В.Б. Адміністративна реформа і правова наука // Право України. – 2002. – № 3. – С. 246.
2. Анцелевич Г.О., Покрешук А.А. Міжнародне публічне право. Особлива частина: Навч. посіб. – К., 1999. – С.178.
3. Биркович Т. Державне управління дипломатичною службою України (1917–1920 рр.) // Держава і право: Зб. наукових праць. – 2006. – № 31. – С. 590.
4. Биркович Т. Дипломатична служба // Актуальні проблеми державного управління на новому етапі державотворення: Матеріали наук.-практ. конф. за міжнар. участю, присвяченої 10-річчю Академії, Київ, 31 травня 2005 р.: У 2 т. / За заг. ред. В.І. Лугового, В.М. Князева. – К.: Вид-во НАДУ, 2005. – Т. 2. – С. 467.
5. Дипломатичний корпус: Упр. держ. протоколу / М-во закордон. справ України. – К.: [Вид. дім «Амадей»: АТ «Книга»], 2004. – 220 с.
6. Занфірова Т.А. Розвиток дипломатичної служби в Україні // Держава та регіони. Серія: Державне управління. – 2005. – № 2. – С. 180.

РОЛЬ НАУКИ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА В РОЗВИТКУ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ

Мисюра Яна Володимирівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Пустовит Ж.М.*

Сьогодні, на жаль, у нашому суспільстві з'являються факти порушення правового статусу людини і громадянина, появою у населення недовіри до органів державної влади, зростанням рівня правового нігілізму тощо.

Саме наука конституційного права як галузева юридична наука, що являє собою цілісну систему знань, висновків та ідей щодо основ повновладдя народу, правового статусу людини і громадянина, організації та діяльності органів державної влади, засад місцевого самоврядування покликана узагальнювати, розробляти, впроваджувати ідеї, теорії і концепції розвитку сучасного конституціоналізму.

Вітчизняна наука конституційного права на основі світових досягнень прагне обґрунтувати інститути й категорії конституційного права, роль Конституції в суспільному житті, напрямки формування конституційного ладу. З прийняттям Конституції України 1996 р. увага науки конституційного права концентрується на проблемах реалізації її положень, взаємодії держави та інститутів громадянського суспільства, ролі політичних партій у поглибленні демократичних процесів в українському суспільстві. Зміст і призначення науки конституційного права обумовлені її функціями. В літературі визначають такі функції науки конституційного права: політичну, методологічну, ідеологічну, евристично-прогностичну, комунікативну, інтегративну, практико-прикладну, роз'яснювальну та експертну.

Важливим поштовхом для розвитку науки конституційного права стали розроблення і прийняття Конституції України, у якій зазначено гарантії, концептуальні ідеї розвитку держави як суверенної і незалежної, демократичної, соціальної, правової. Правова держава, спочатку, як певна ідея, теорія і концепція, а потім і відповідна практична модель влаштування держави і навіть суспільства, має історичну генезу і сучасні варіанти її розуміння. Що ж стосується принципів, які їй притаманні, то їх пошук здебільшого опосередковувався з'ясуванням взаємозв'язку і погодженості взаємодії права і влади.

Загалом слід зазначити, що теоретичні розробки великих вчених минулого з повною впевненістю можна назвати геніальними в площині державно-правових проблем, що розглядаються нами. Адже і на сьогодні абсолютна більшість з цих принципових положень, що стосуються ідей правової державності, не втратила своєї актуальності як у теорії, так і на практиці. Вони лише доповнилися, осучаснилися, інколи дістали іншу мовну інтерпретацію.

Магістральними напрямками сучасного конституційного права є гарантоване забезпечення здійснення прав, свобод, законних інтересів людини і громадянина, окремих груп людей і громадянського суспільства в цілому, де держава і людина несуть взаємну відповідальність згідно з правовим

законодавством. Саме такі визначальні ідеї-принципи найбільш ефективно реалізуються у правовій державі і одночасно є її підґрунтям.

Правову державу, на наш погляд, вдало характеризує І. Кант на думку якого, правова держава – це держава, де закон відповідає моральним принципам громадян. Він стверджує, що правовою є та держава, де всі підпорядковані не просто закону, а праву. Право є міра свободи, а закон – юридичне відображення права. Право є міра свободи зведена в закон. В правовій державі закони відповідають праву, тій мірі свободи, що існує в суспільстві. Джерелами законів у правовій державі, за Кантом, виступає єдина воля всіх осіб, що утворюють народ, громадяни мають право користитись тільки тими законами, зі справедливістю яких вони згодні і беруть зобов'язання їх дотримуватись [1].

Ознаками такої держави є: верховенство права; поділ влади на гілки; обмеженість державної влади законом; правова рівність між громадянином і державою; наявність розвинутої системи законодавства і законів, які виражають волю всього населення країни або більшості; гарантованість прав, свобод, обов'язків людини і громадянина та ін. [2]. Саме наявність таких позицій служить бар'єром на шляху всевладдя держави, її органів і посадових осіб.

У науковій юридичній літературі зазначається, що правова держава є одним із найвизначніших загальнолюдських політико-юридичних ідеалів, який у юридичній науці набув вигляду теоретичної конструкції. Тому теорія, під якою загалом розуміють сукупність загальних положень, що створюють науку або її розділ, в тому числі і правової держави, не є догмою і має різні форми вираження, повноту змісту. Різні автори, що займаються цією проблемою, розглядають її у неоднакових аспектах, включають у теорію правової держави неоднорідну кількість і якість ознак, елементів, принципів, критеріїв оцінки і диференціації [2].

На основі зазначеного можна зробити висновок про те, що цінність правової держави полягає в урегулюванні питання про панування справедливого права в суспільстві, верховенство закону. Тільки держава здатна надати юридичної загальнообов'язковості тим умовам, які кінце необхідні для використання кожною людиною її прав і свобод. І якщо держава максимальною мірою реалізуватиме таку здатність, зробить це основною своєю функцією, то вона може вважатися правовою, або ж такою, що прагне стати нею.

Список використаних джерел:

1. Кант І. Сочинения: в 6-ти т. / І. Кант. – М., 1965. – Т. 4, ч. 2. – 478 с.
2. Колодій А. Громадянське суспільство та правова держава: проблеми і шляхи розбудови / А. Колодій. // Право України. – 2010. – №7. – С. 12 – 17.

Правова держава: поняття, ознаки, принципи

Турова Євгенія Олександрівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Юрковська Л.Г.*

Люди з давніх-давен розмірковували над створенням правової держави. Термін «правова держава» в науковий обіг увійшов на початку ХІХ століття. Правова держава в свою чергу – це організація політичної влади, діяльність якої заснована на визнанні та реальному забезпеченні прав і свобод людини, верховенстві права і взаємній відповідальності особистості та держави. Іншими словами правова держава являє собою публічно-правовий союз народу, заснований на праві як легітимованих суспільством нормах та політичній відповідальності держави перед народом за свою діяльність.

Основоположним началом права є принцип загальної рівності, тобто загальної і рівної для всіх міри свободи: для держави та її органів, для окремої особи і колективів, для всіх громадян країни. Право у суспільному житті виступає насамперед у формі законів та інших нормативних актів. Отже, верховенство права у суспільстві – основний принцип правової держави. Він зумовлює й інші його принципи, зокрема, підпорядкування законів і самої держави та її органів, посадових осіб, інших організацій, громадян, а також утвердження економічної свободи людини. Повинна дотримуватись